

nari, cert, fet expressament per albergar-hi l'obra del seu fundador, i que es pugui visionar segons les condicions ideals que l'artista havia establert per a la seva pròpia obra. Perquè sigui un edifici ben propi i ben arrelat té compartiments oberts i també d'estancs, amb terres de vermell torrat de terrissa, patis, eixides, torre mirador i terrat, i mostra el color blanc de calç de la lluminositat mediterrània a les parets de dins i als murs de fora, perquè així queda ben de manifest, retallat i precís el que hi ha davant, com succeeix a les mateixes obres de l'artista, en què tot hi té presència forta i tot hi és determinant, sigui una ratlla o una taca.

Espill de sensibilitats. Aquesta actitud mironiana és una de les decisions per a l'art contemporani. Tant el creador com l'observador pren cons-

ciència que al món hi ha els elements per emprendre el propi sentit de la vida, per iniciar i traçar la pròpia poètica. En aquest sentit l'obra de l'artista i l'arquitectura que l'alberga són com un santuari on es pot anar a cercar la pròpia dimensió. Visitar Miró a l'espai de la seva fundació barcelonina és trobar-se davant d'una Sibil·la que, per la seva mateixa presència et provoca la pròpia resposta. Visitar les obres de Miró a la seva fundació no és com veure-les als murs de qualsevol altre museu del món on hi interpreten el rol d'imatge de creativitat de la humanitat en un cert moment de la història de l'art, amb la significació i les correspondències que calgui respecte dels altres creadors. A la Fundació les obres de Miró es mostren com els espills dels continguts de sensibilitat i d'ànima que cadascú posseeixi. No

serà que l'obra no parli sinó que qui s'hi emmiralla, si no s'hi sent reflectit, no posseeix, ell mateix, imatge. Tot, a la Fundació, ajuda a aquest sentiment, a sentir i tenir aquesta impressió.

Per això l'artista, el seu amic Joan Prats i l'amic de tots dos, l'arquitecte Josep Lluís Sert, quan crearen CEAC entengueren que era per mostrar-s'hi ells i tots els qui s'hi atansessin. És un cas, reconegut, de l'art actiu, com ho volia l'artista i ho proclamà en cadascuna de les seves obres, que no eren per mirar sinó per sentir, que vol dir experimentar amb tot el cos i ànima.

Les successives ampliacions que la Fundació ha rebut no han alterat bàsicament res, atès que s'han fet desenvolupant els mòduls inicials establerts per Sert.

Arnau Puig

Tots els

colors del fons

L'edifici de la Fundació Miró, que va idear l'arquitecte Josep Lluís Sert, ha necessitat una sèrie d'ampliacions per tal de fer encabir la gran col·lecció permanent de la qual gaudeix el centre. La darrera ampliació serà inaugurada el 21 de juny d'aquest any.

Pocs països del món poden tenir museus i fundacions com les de Miró, Tàpies, Picasso i Dalí. Una proporció tan alta de tants grans artistes en un territori tan petit com Catalunya no es dona a cap altre lloc. En aquest sentit, la Fundació Joan Miró ha seguit el camí que volia l'artista: és una institució estimada pel poble de Catalunya i respectada internacionalment. Des del primer moment, va assolir una imatge de novetat i d'experiència en l'art contemporani que no ve donada per les institucions, sinó per la generositat i les regalies de Miró, d'altres artistes i de la societat civil.

En la seva primera època, la Fundació Miró funcionava com un món a banda i autònom, com un cop de llum i de colors de l'avantguarda i la modernitat. Aleshores no existia aquest tipus de museus i va ser clau per a Barcelona i la resta del país, esdevenint una joia de l'art contemporani i un centre cultural de referència mundial. És el que volia Miró, que estava obsessionat perquè un país petit com Catalunya, sense perdre la identitat, tingués universalitat. És

el cas de la seva obra, i la Fundació no ha perdut aquest signe d'identitat: ha exposat aquí obra de fora i ha mostrat a fora obra d'aquí. Aquesta doble direcció el fa un centre únic.

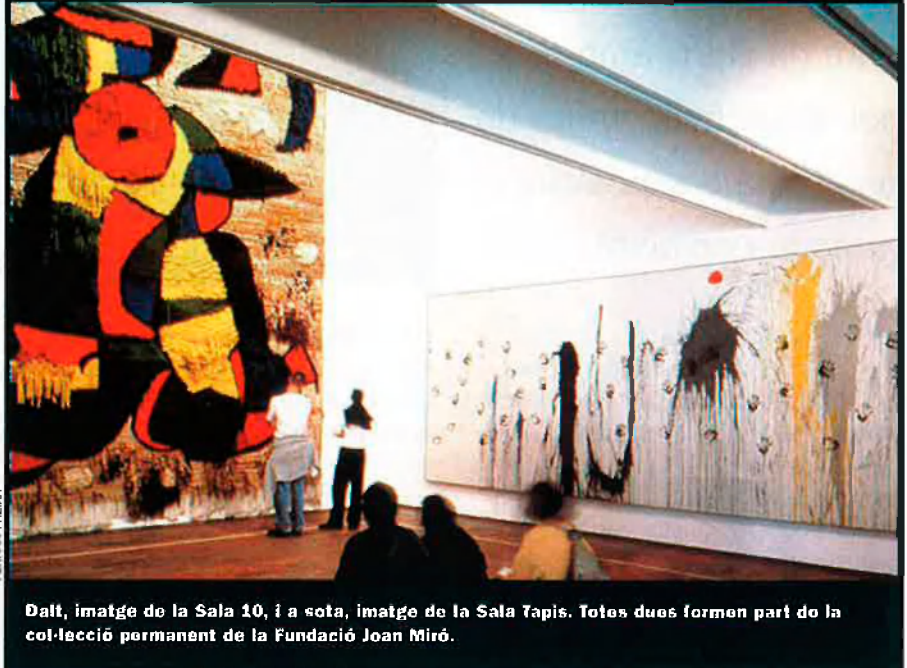
La Fundació té dues funcions. Una és la de mantenir, acumular, estudiar, preservar i exposar l'obra de Miró. L'altra és la de ser un centre d'art contemporani de Catalunya i un aparador de l'art català d'avantguarda. Quan va morir Miró, es va demanar als seus amics que fessin donació d'obres per dedicar-li una sala. Era un homentage internacional i es creava una sala amb els autors més importants del moment. Va ser com un petit museu dins el centre, que dissimulava l'absència d'un gran museu d'art contemporani a Catalunya. Aleshores, la necessitat d'espai per a aquest nou fons va ser ampliar l'edifici.

La nova ampliació, que s'inaugura enguany, segueix uns paràmetres semblants. És molt important el llegat en dipòsit de Kazumasa Katsuta, que reforçarà el contingut mironià, perquè les exposicions temporals són fonamen-

tals, però la majoria del públic va a veure obres de Miró. La Fundació és el centre on hi ha més obres de Miró del món, malgrat que manquen diners per comprar més peces. Hi ha moltes obres de determinats períodes i n'hi ha poques d'altres. Segons els experts, completar l'itinerari suposaria afegir-hi deu o dotze peces, tanmateix calen diners. Si fem una comparança, el pressupost del Reina Sofia és trenta vegades superior al del Museu Nacional d'Art de Catalunya. A més, la burgesia catalana no ha recuperat la seva tradició de mecenatge, no ha col·leccionat obres de Miró i ha de ser un japonès qui cedeixi una constel·lació d'obres. Quan Katsuta va acceptar que les seves peces vinguessin en dipòsit a la Fundació, es va necessitar un espai per exposar-les en conjunt, mai es va considerar la possibilitat d'intercalar-les en la col·lecció permanent. Construir la nova sala per a exposar-les ha obligat a ressituar altres departaments, altres sales i altres sectors.

Un fons insòlit. La Fundació és crucial per a Catalunya. Miró, el seu llegat, el dels seus amics i les obres regalades o donades pels millors artistes són un bé extraordinari per al nostre patrimoni. També és un museu que es dispersa en petits museus per a fer pedagogia, i amb les seves exposicions itinerants escampa l'art fora de les seves instal·lacions. És molt important l'obra de Miró que va i ve per arreu del món mitjançant intercanvis i exposicions. Per atendre les peticions d'altres centres no es pot desmantellar les sales, i per això sempre hi ha preparades exposicions per viatjar fora. Miró va ser prou generós i va deixar la Fundació prou dotada per tenir obres que poguessin viatjar i, a la vegada, mantenir sempre exposada una part del seu fons.

Tot això fa que sigui un centre conegut internacionalment que juga amb dos elements fonamentals: el nom i l'obra de Miró i el nom i l'obra de Sert. Té els continguts i el continent, està ubicada en un edifici únic i conserva l'obra d'un artista mundialment reconegut com un gran clàssic de l'art

Dalt, imatge de la Sala 10, i a sota, imatge de la Sala Tapis. Totes dues formen part de la col·lecció permanent de la Fundació Joan Miró.

contemporani. Miró va donar tot el fons de dibuixos, el que Alexandre Cirici en deia "els papers Miró", i que és la part més insòlita del fons. Museus amb bones col·leccions de Miró n'hi ha d'altres en el món, però una col·lecció de dibuixos preparatoris, d'anotacions i d'esbossos fets al llarg de la seva vida només la té la Fundació. Quan Núria Aramon i Rosa Maria Malet ordenaven, classificaven i registraven aquest fons, Miró va dir: "és com si m'haguéssiu deixat despullat!". La seva reflexió i el seu procés creatiu es veuen a partir d'aquests dibuixos, que

fan evident tot el que hi ha al darrere de l'obra acabada. Hi veiem allò que normalment la gent no veu. El fons del centre li dona la verdadera identitat, tot i que les activitats que s'han dut a terme durant aquests 25 anys han estat cabdals.

La filla de Joan Miró recorda que "el pare mai parlava del passat, deia que sempre cal mirar endavant, i tenia raó". La Fundació Joan Miró també mira endavant amb la nova ampliació i amb tots els colors del seu fons.

Joaquim Roglan